

Motive de optimism

Scris de Ninel Ganea
Vineri, 05 Iunie 2020 11:22

Oamenii îmbătați de miasele seducătoare ale modernismului vedeau și încă văd lumea cu un optimism descurajant de naiv. „Binecuvântare era în zorii zilei de-a fi în viață / Dar să fii tânăr era adevăratul rai”, scria Wordsworth la puțin timp după Revoluția Franceză. Un alt scriitor englez, Charles Dickens, cu avantajul unei distanțe temporale, avea să-și înceapă cronică evenimentelor din Franța astfel: „Era cea mai bună dintre vremi, era cea mai năpăstuită dintre vremi, era epoca înțelepciunii, epoca neroziei, veacul credinței, veacul necredinței, răstimpul Luminii, răstimpul întunecimii, primăvara nădejdiei, iarna deznădejdiei, aveam totul în față, aveam doar nimicul în față, ne înălțam cu toții de-a dreptul la ceruri, ne cufundam cu toții de-a dreptul în iad”.

Zilele noastre, mai ales privite în lumina ultimelor întâmplări, nu se pot măsura până la capăt cu ecloziunea revoluțiilor violente, deși presimțim schimbări înfricoșătoare. Ne lipsește în primul rând optimismul. Nimeni, sau cel puțin nimeni serios, nu mai crede că ne așteaptă în față o epocă grandioasă de realizări și împliniri care vor modifica fundamental în bine soarta omului pe lume.

Suntem de fapt într-o situație exact pe dos: debordăm de pesimism. Majoritatea oamenilor lucizi se prăbușește într-o acută disperare văzând ușurința cu care masele imbecilizate răspund la comenzile unor ingineri sociali dereglați. Se tem pentru ei și pentru familiile lor. Văd doar negru în față și nimic nu le poate ridica moralul. Știrile îi deprimă prin conținutul vulgar de manipulatoriu, discuțiile cu prietenii anesteziați de poveștile oficiale se termină tot mai prost, lumea întreagă se dezintegrează sub ochii lor, iar ei nu mai au nicio putere de a opri degringolada și dezastrul. Deși știu exact cum stau lucrurile.

Există destul argumente care să susțină o viziune întunecată a lumii. Capitalul de virtute creștină pare că s-a epuizat, oamenii se animalizează pe zi ce trece, nivelul de educație al indivizilor se reflectă în nivelul precar al dezinformărilor șamd.

În același timp, argumentele de mai sus nu epuizează nici pe departe, de fapt nici nu ating,

dezbateră în jurul întrebării ce e de făcut când lumea se prăbușește.

Primul și cel mai important lucru de avut în vedere este că lumea unui creștin nu se află neapărat aici, ci dincolo. Odată fixat cum trebuie azimutul și odată îndreptată energia acolo unde trebuie, cred că se poate observa destul de rapid o schimbare în bine. Măcar și la nivel de moral. De pildă, în plan personal a fost o bucurie nesupusă participarea la prima Liturghie după perioada de reclusiune forțată iar sentimentul părea a fi răspândit printre mai toți oamenii de acolo. Nu era doar o senzație privată, ci existau și urmări „politice”. De pildă, hotărârea preotului de împărtăși oamenii în ciuda decretelor oficiale, dar în duhul și litera Tradiției, era o astfel de consecință a unei trăiri ortodoxe plenare a credinței. La foarte scurtă vreme după această întâmplare, repetată în multe alte parohii, decretul de suspendare a împărtășaniei a fost la rândul său suspendat.

Din acest punct de vedere, cea mai mare problemă a oamenilor lucizi din zilele noastre o reprezintă angajamentul în purtarea unor bătălii care sunt de la bun început pierdute. Este imposibil să demonstrez fiecare minciună vânturată pe gardurile mass media măcar și pentru faptul că sunt mult prea multe, iar oamenii mult prea susceptibili la influența „surselor oficiale”. Nu ne stă în puteri să facem asta și nici nu e foarte productiv.

Și din acest motiv, războiul frontal cu modernitatea nu are nicio șansă de a fi câștigat. Nici măcar coabitarea nu poate fi o alegere rezonabilă deoarece duce destul de repede la o înfrângere totală. Suficient să vedeți cât de goală este o biserică modernistă.

Așadar, singura opțiune, după cum a intuit mai recent printre alții Rod Dreher, o reprezintă boicotul și evadarea din modernitate, crearea unei lumi care să ocolească aproape în totalitate molohul actual, soluția Sf. Benedict și a tuturor celor care au ales să întorcă spatele unei lumi în ruină. Aceasta a fost aproape întotdeauna strategia creștinilor în vremuri de restriște și prigoană. Nu s-au luat la trântă cu prigonitorii, ci s-au rugat mai tare, mai intens, mai mult și au încercat să-și ducă viața cât mai bine după rânduială. Pare puțin dar nu este. După cum ne învață Viețile Sfinților, lumea este ținută de Dumnezeu, cel mai adesea, pentru rugăciunile unor pustnici și nebuni întru Hristos. Rugăciunile contează, ceea ce poate explica de ce bisericile au fost închise în ultimele două luni.

De asemenea, există în continuare suficient de multe alte lucruri care stau la îndemâna oamenilor, iar cel mai important dintre ele îl reprezintă educația copiilor. Adică educația acasă sau într-un cadru ortodox. Mulți părinți au descoperit abia în ultimele luni că au copii și au văzut

Motive de optimism

Scris de Ninel Ganea
Vineri, 05 Iunie 2020 11:22

pentru prima oară cât de stupidă, greoaie și tembelă este programa școlară. Au realizat și că nu este atât de dificil să faci educație acasă și să renunți pentru totdeauna la o școală imbecilizantă. De altfel, o mare parte din dezastrul actual provine din universități și din scrierile intelighenției, și nu neapărat din influența pernicioasă a mass-media. Presa nu face decât să disemineze punctul de vedere construit în academii. „Nu vi s-a părut ciudat sau cel puțin nefericit că astăzi când proporția oamenilor educați din Europa Occidentală este mai mare decât a fost vreodată, oamenii au devenit permeabili la influența publicității și a propagandei de masă într-o măsură până acum nemaivăzută și de neimaginat? Credeți că asta se datorează simplului fapt mecanic că presa și radioul au făcut propaganda mult mai ușor de diseminat? Sau uneori aveți bănuiala inconfortabilă că produsul metodelor educaționale moderne este mai puțin bun decât crede în a distinge opinia de fapt și demonstrabilul de plauzibil?”, scria Dorothy Sayers în 1947 într-un eseu clasic despre educație.

Pentru cei care tânjesc după schimbări radicale sau revoluții ale binelui s-ar putea ca toate acestea să nu reprezinte mare lucru. Dar asta doar pentru că ei mai își pun nădejea în modernitate. Doresc o renaștere măcar parțială, o prelungire a agoniei, o soluție de compromis care să mai lungească și să mai îndulcească suferința catastrofei. Cred însă că orice speranțe într-o aterizare lină par cam fără temeii. Cancerul modernității este atât de adânc, iar demonii sunt atât de stârniți încât nu avem altă șansă în afara celei oferite de Tradiție. În realitate, nu am avut niciodată altă soluție, ci doar am preferat să ne furăm singuri căciula până am ajuns în această fundătură.

Dacă e să vedem vreun câștig din ultimele luni acesta rezidă în dezvăluirea Leviathanului în toată hidoșenia lui. Vremea totalitarismului soft a apus iar de acum nu ne mai putem baza pe acumulările civilizației deoarece barbarii le distrug sau se pregătesc să o facă.

Comentând pe marginea Historia Augusta, o colecție de biografii ale împăraților și uzurpatorilor romani dintre anii 117 și 284 după Hristos, Marguerite Yourcenar observă că toți acești cronicari ai decadentei romane ignoră complet ascensiunea creștinismului. Nu vreau să sugerez că ne așteaptă în față un nou Sf. Împărat Constantin. Încerc doar să atrag atenția că normalitatea și civilizația nu se conservă neapărat în văzul lumii.